

MARIT FIGENSCHOU: ”TIL SYDPOLEN. INGEN BRAGD”.

september 27, 2012 · av birgittee1 · i Norge, prosa, selvbibliografi

- Denne dama er helt rå, nærmest ropte en bekjent og dyttet boken ”Til sydpolen. Ingen bragd” opp i ansiktet på meg. – Denne boken må du lese Birgitte, insisterte vedkommende før hun måtte gå og jeg knapt hadde rukket å se på boken. Før den ble revet vekk fra meg, fikk jeg med meg at boken inneholdt noen nydelige bilder av fjell og annen natur. Ukene gikk og jeg tenkte ikke så mye mer på boken, før den ble nevnt av en annen. Igjen var det damen, eller forfatteren Marit Figenschou, det ble snakket om. Hvor tøff hun var. Men å få tak i boken viste seg lettere sagt enn gjort. Til slutt googlet jeg henne og skjønte at den eneste (?) måten å få boken på var å bestille den hos henne selv. Som sagt så gjort. Og to dager etterpå lå boken i postkassen min, sammen med en hyggelig, håndskrevet hilsen fra forfatteren.

”Til sydpolen. Ingen bragd” fra 2011 er skrevet på Marit Figenschous eget forlag Helt sykt. Boken er en blanding av reiseskildring, sykdomshistorie og livsfilosofi. I en herlig miks. I 1998 fikk Figenschou kreft. Da var hun midt i 40-årene. Forut for dette hadde hun levd et heseblesende karriereliv hvor hun konstant var på farten. Et par år etter kreftdiagnosen utviklet hun leddgikt og deretter diverse andre sykdommer. Utviklingen av sykdommene er nøkternt omtalt i boken. Figenschou bruker ikke mye krefter på å skrive om hvor vanskelig hun har det. Det er ikke nød og elendighet som er hovedfokus, men flotte turopplevelser, refleksjoner over egne valg og eget liv. Det er observasjoner av kjekke menn hun møter underveis, naturskildringer, oversikter hvordan man pakker sekker, dagboknotater, og gode samtaler. Marit Figenschous bok handler om hvordan livet kan leves godt og innholdsrikt på tross av fysiske smerter og begrensinger. I dag arbeider Marit Figenschou 40%.

Hun setter seg stadig nye mål. Mål som for mennesker med god helse, ville vært tilnærmet umulig å nå. Figenschou legger i vei på den ene fjelltoppen etter den andre. På mange måter minner hun meg om Liv Arnesen, som også la mest vekt på å fortelle om hvor flott turen til Sydpolen var, og i langt mindre grad utbroderer hvor krevende og slitsomt slike ekspedisjoner er. Figenschou er ett av de menneskene som ikke lar seg nevneverdig affisere av hindringer og barrierer – og i den grad hun lar seg affisere av dem, bruker hun ikke tid på å skrive om det i boken. Jeg får likevel ikke den litt klamme ”kjekk og grei”-følelsen. Som leser så skjønner jeg at det Figenschou gjør ikke er enkelt, at det koster mye for henne å realisere sine mål.

Figenschou skriver om hvordan hun har bygget en ny grunnmur i livet sitt etter at hun ble syk. Dette har hun blant annet klart gjennom mange samtaler med en jungiansk terapeut. For å snu om på livet slik Figenschou har gjort, vil jeg tro at det kreves en ganske omfattende mental snuprosess i hjernen. Det hadde vært interessant å lese mer om hvordan hun tenker, hvilke prosesser hun har vært igjennom, hvordan hun klarer å komme seg igjennom de dårlige dagene. Disse prosessene er omtalt i bokens siste kapittel. Jeg ville gjerne ha lest mer om dette.

Bildene i boken er vakre og personlige. Lay-outen er proff. Men Marit Figenschou har ikke bare skrevet bok, hun har en egen hjemmeside og blogg, og hun er slik jeg forstår det, en hyppig benyttet foredragsholder. Se <http://www.heltsykt.no>